

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 września 2015 roku, w sprawie sygn. akt IV K 815/14 Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi uznał P. F. za winną popełnienia zarzucanego jej czynu polegającego na tym, że w dniu 30 marca 2012 roku w Ł. w celu życia za autentyczne przedłożyła w dziekanacie Wydziału Nauk o Wychowaniu (...) uprzednio przerobione dokumenty w postaci indeksu nr (...) oraz karty okresowych osiągnięć studenta tj. przestępstwa z art. 270 § 1 k.k. i na podstawie art. 37a k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. i art. 34 § 1a pkt 1 k.k. i art. 35 § 1 k.k. wymierzył oskarżonej karę 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie. Orzekł nadto o kosztach obrony udzielonej oskarżonej z urzędu oraz zwolnił oskarżoną od kosztów postępowania.

Wyrok Sądu Rejonowego został zaskarżony w całości apelacją przez obrońcę oskarżonej.

Podnosząc sformułowane w apelacji zarzuty obrońca oskarżonej wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonej w miejsce kary ograniczenia wolności kary grzywny.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja obrońcy oskarżonej w zakresie zawartych w niej wniosków o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania nie była zasadna.

Stawiając zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 7 k.p.k. należy wskazać jakich uchybień w świetle zgodności, lub niezgodności z treścią dowodu, zasad logiki (błądność rozumowania i wnioskowania), czy sprzeczności (bądź nie) z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy dopuścił się w dokonanej przez siebie ocenie dowodów Sąd I instancji (wyrok SN z 10 maja 2005 r., WA 10/05 OSN w SK 2005/1/947). Zarzut ten nie może jednak sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami Sądu, wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, lecz do wykazania jakich mianowicie konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się Sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość przeciwstawienia ustaleniom Sądu orzekającego odmiennego w tej mierze poglądu nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez Sąd błędu w ustaleniach faktycznych (wyrok SN z dnia 24 marca 1975 r., II KR 355/75, OSNGP 9/75, poz. 84, s. 12).

Nieprawdziwe jest twierdzenie skarżącego obrońcy, iż z zebranego materiału dowodowego wynika, że oskarżona zdała z wynikiem pozytywnym egzamin z przedmiotu „wprowadzenie do psychologii” o czym miałyby świadczyć wyjaśnienia oskarżonej oraz zeznania jej matki, a także aby zebrane dowody potwierdzały, iż składając do dziekanatu indeks i kartę ocen nie wiedziała o tym, że zawarte tam wpisy są przerobione.

Oskarżona ma prawo realizować swoje prawo do obrony także poprzez składanie nieprawdziwych wyjaśnień. Z tego faktu nie wynika jednak obowiązek sądu, aby takim wyjaśnieniom dać wiarę.

Sąd Rejonowy w sposób bardzo wnikliwy i szczegółowy ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy. Odniósł się przy tym do powołanego w apelacji obrońcy faktu braku wpisu oceny niedostatecznej z egzaminu z przedmiotu „wprowadzenie do psychologii” do pisemnego protokołu powołując na tą okoliczność zeznania pracownicy dziekanatu UŁ oraz M. G., który zeznał, że zdarza się, iż egzaminujący nie wprowadzi ocen z egzaminu do protokołu tworzonego w wersji pisemnej, co nie znaczy, że takiej oceny student nie otrzymał. Sąd Rejonowy wskazał w tym zakresie także na brak ocen w protokole pisemnym z zaliczenia ćwiczeń z przedmiotu „wprowadzenie do psychologii” mimo tego, że ćwiczenia te zostały przez oskarżoną zaliczone, czego dowodem są stosowne wpisy w indeksie oraz karcie ocen oskarżonej.

Sąd Rejonowy nie dając wiary wyjaśnieniom oskarżonej, iż zdała egzamin z przedmiotu „wprowadzenie do psychologii”, a składając indeks i kartę ocen w dziekanacie z widocznymi na pierwszy rzut oka przerobieniami tych dokumentów uprzednio ich nie oglądała oparł się nie tylko na odmiennych co do faktu rzekomego zaliczenia egzaminu zeznaniach J. M., ale także przywołał trafnie zasady logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego uznając, że nie jest wiarygodne, aby oskarżona nie widziała przerobienia i nie miała o nim świadomości zwłaszcza w sytuacji, gdy dokument w postaci karty okresowych osiągnięć studenta składa się z tylko z jednej strony, a przerobienie widoczne jest na pierwszy rzut oka.

Nadto Sąd Rejonowy słusznie przyjął, iż nikt inny oprócz oskarżonej nie miał żadnego interesu, aby przerobić ocenę z niedostatecznej na dostateczną. Jedynie oskarżona mogła odnieść z tego faktu korzyść uzyskując zaliczenie semestru mimo braku pozytywnego zdania egzaminu.

Mimo, iż apelujący obrońca zarzucił także w apelacji naruszenie przez Sąd Rejonowy przepisów art. 4 i 5 § 2 k.p.k., nie wskazał na czym owo naruszenie miałoby polegać. Z pewnością podczas rozpoznawania przedmiotowej sprawy Sąd Rejonowy nie uchybił zasadzie obiektywizmu z art. 4 k.p.k. Uwzględnił bowiem okoliczności przemawiające zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonej w żaden sposób nie prezentując postawy, którą można byłoby uznać za stronniczą.

Brak było także w przedmiotowej sprawie takich wątpliwości, które zgodnie z zasadą in dubio pro reo z art. 5 § 2 k.p.k. należałoby rozstrzygać na korzyść oskarżonej. Zasada ta znajduje zastosowanie tylko do takich wątpliwości, których przy zastosowaniu możliwości dowodowych oraz po przeprowadzonej ocenie dowodów nie da się rozstrzygnąć.

Nie był również zasadny zarzut obrazy art. 382 k.p.k. W sytuacji nieusprawiedliwionego niestawiennictwa oskarżonej Sąd nie miał obowiązku odraczania rozprawy i stosowania wobec oskarżonej środków przymusu w postaci spowodowania jej stawiennictwa.

Reasumując należy stwierdzić, że dokonana przez Sąd I instancji ocena zebranych w sprawie dowodów jest całkowicie prawidłowa i znajduje pełną ochronę w treści przepisu art. 7 k.p.k. Ocena ta jest wszechstronna, staranna oraz w pełni merytoryczna. Zawiera jasno sprecyzowane argumenty, które doprowadziły Sąd meriti do określonych wniosków co do wiarygodności lub niewiarygodności określonych dowodów. Sąd I instancji w ramach tejże oceny nie pominął żadnego istotnego ze zgromadzonych w sprawie dowodów. Przeprowadził kompleksową, wyczerpującą ocenę wyjaśnień oskarżonej, zeznań świadków, opinii biegłego, jak i dowodów o charakterze nieosobowym, w tym zebranej dokumentacji. Żaden z dowodów nie został w owej ocenie pominięty. Sąd Rejonowy szczególnie starannie dokonał całkowitego i logicznego powiązania okoliczności wynikających z poszczególnych dowodów. Stanowisko Sądu I instancji, wbrew zarzutom apelacji, znalazło odzwierciedlenie w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, co wskazuje również na prawidłowość jego sporządzenia.

Oceny tej w żadnym zakresie nie mogły zmienić zeznania matki oskarżonej A. I. złożone na etapie postępowania apelacyjnego. A. I. zeznała, że córka nie tylko nie przerobiła zapisów w indeksie i karcie ocen, to także nie posłużyła się tymi dokumentami gdy zawierały one przerobione wpisy. Po okazaniu jej indeksu oskarżonej stwierdziła wszakże, że dostrzega przerobienie oceny z egzaminu z przedmiotu „wprowadzenie do psychologii” polegające na tym, że ktoś przed oceną dostateczną „dst” dopisał „n”. Brak było jakiegokolwiek logicznego uzasadnienia dla wykonywania przez kogokolwiek takiego przerobienia. Logiczne uzasadnienie znajduje natomiast sytuacja przeciwna, w której ktoś nieudolnie przerobił ocenę niedostateczną „ndst” na dostateczną „dst” w taki jednak sposób, że litera „n” przed „dst” wciąż pozostała widoczna.

Takie przerobienie miało bowiem na celu zaliczenie przez oskarżoną semestru mimo niezdanego egzaminu.

Z zeznań A. I. w żaden sposób nie wynikał wniosek, aby jej córka zdała egzamin z przedmiotu „wprowadzenie do psychologii”. A. I. nie była obecna podczas egzaminu córki. Miała czekać na nią na korytarzu, a o pozytywnym jego wyniku miała dowiedzieć się od córki bezpośrednio po egzaminie. Nie można wykluczyć, że oskarżona przekazała

matce taką informację mimo, że rzeczywisty wynik egzaminu był dla niej niepomyślny. Zeznania A. I. nie miały zatem bezpośredniego wpływu na rozstrzygnięcie przedmiotowej sprawy.

Sąd Okręgowy dał wiarę dokumentom załączonym do apelacji oraz w toku rozprawy odwoławczej przez obrońcę oskarżonej na okoliczność stanu zdrowia jej i jej matki. Dokumenty te nie budziły zastrzeżeń co do ich wiarygodności oraz nie były kwestionowane przez strony.

Stan zdrowia oskarżonej skutkowało uwzględnieniem wniosku apelacji o zmianę zaskarżonego wyroku co do rodzaju wymierzonej oskarżonej kary.

Trudności komunikacyjne i oddalenie od miejscowości, w której mogłaby być wykonywana nieodpłatna praca na cel społeczny w ramach kary ograniczenia wolności przemawiały za uznaniem, że cele postępowania wobec oskarżonej pełniej zrealizuje kara samoistnej grzywny.

Ustalając jej wysokość Sąd Okręgowy miał na względzie te same okoliczności łagodzące i obciążające, które przywołane zostały w uzasadnieniu orzeczenia Sądu Rejonowego. Ustalając wysokość stawki dziennej Sąd Okręgowy miał na uwadze fakt, iż oskarżona utrzymuje się z prac dorywczych w tym m.in. udzielania korepetycji. Jest zatem w stanie przy zintensyfikowaniu swoich starań uzyskać dzienny dochód umożliwiający uiszczenie ustalonej kwoty 50 zł.

Z uwagi na wynik postępowania odwoławczego tj. nieuwzględnienie apelacji obrońcy co do jej głównego wniosku dotyczącego uniewinnienia oskarżonej na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 320 złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, na którą złożyły się: kwota 300 tytułem opłaty od kary grzywny ustalona na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 10 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 ze zm.) oraz kwota 20 zł tytułem zryczałtowanych wydatków za doręczenie pism sądowych w postępowaniu odwoławczym - ustalona na podstawie § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (t.j. Dz.U. z 2013 roku, poz. 663).